

Den stora solförmörkelsen 1851.

Ett 60-årsminne.

Den solförmörkelse, som den 28 juli 1851 ägde rum, torde ha varit en af de största, som på länge förekommit. Äldre människor omtala ännu densamma som något storslaget imponerande och egendomligt, som aldrig kan gå ur deras hågkomst.

Förmörkelsen var total i de södra orterna och om densamma finnes åtskilligt antecknad. Redan vid skymningens första början kommo de på betesmarkerna utevarande kor och oxar skyndande hemåt. När skymningen blef starkare, började kreaturen oroligt löpa omkring och under det korta mörkret uttryckte de med bölande sin ångest och oro. Svinen kommo äfven, då skymningen blef stark, hemlöpande och gåfvo med gnäll och grymtande sin otålighet tillkänna. Några äldre hästar, som utsläppts på en frodig betesmark, fortforo att äta. Några unga däremot blefvo mycket oroliga, sprungo omkring under gnäggande och vid mörkrets inträdande stannade de tvärt och hela deras kropp öfverfölls af den starkaste skälfnings. Då solen framblänkte, mottog de dess första stråle med gnäggning och muntra hopp. En flock får upphörde att äta och stodo orörligt sammanträngda i en massa, så länge skymning och mörker varade.

Hönsen skyndade redan vid skymningens början in i sin boning och befunnos ännu en god stund efter solljusets återkomst sittande orörliga på sina pinnar. Dufvorna skyndade vid skymningen i sina dufslag och de som ej nådde desamma, togo sin tillflykt till portgångar, vedbodas o. s. v. — Sparfvarne sökte sina bon och en skata kröp in i den lumrigaste trädkronan. Kråkorna flögo skriande omkring i skymningen men flydde vid mörkrets ankomst till skogen och syntes ej under hela aftonen. Tornsvalorna flögo omkring, tills skymningen blef mycket stark, och först efter det dagsljuset återkommit, blefvo de åter synliga.